

מסורת הש"ס

א) נעילת כף. וז"ל,
ב) כפי: כמי, א) נון
ג) כפי: כמי, א) נון
ד) נקיב: כפי, א) נון
ה) לא נמלא וזה כפישי
שלפניו, ו) נעילת כף.

תורה אור השלם

1. ואשה כי יזוב זוב דמה
ימים רבים בלא עת נדחה
כי בו תזוב על דמהה כל
ימי זוב טמאתה בימי
נדחה תדחה טמאה היא:
ויקרא טו טו

הגהות הב"ח

ה) רש"י ד"ה עד ארבעים:

גליון הש"ס

נב' או למאמר השבוע
ושלשה ביושלוני פי החוק
אי' או לרש"י וע' פיפה
מלאה שם: תוב' ה"ה
שפירא ובי' דלא קי"ל
ברכה תוספאה. ע' נעילת
ע"א תוב' ד"ה אלא:

הגהות מהר"ב

א) נב' אלא שאלו משמיה דרב
אמר. כ"ב כ' כפתי' ד' קמט
עד לא יעמיו מה הוא הלפני'
כ"ל אלא שאלו משמיה דרבי.
ועי' פסחים דף ל' ע"א אלא
שאלו נבל של בית רבי הוה:
ב) שם אלא לתמסר וכו'. כ"ב
ע"י תפוחא שור:

מוסף רש"י

לפתיחה הקבר. התם,
בלא דם. דס ליהו יעשי'
(א.)

בנות כותים פרק רביעי נדה

לח.

עין משפט
נר מצוה

נז א עי נמ"מ פ"ו מהל'
אסונו בילה לילא:
נח ג מ"י שם ה"ל"ב ועי'
נמ"מ:
נב ג מ"י שם ה"ל"ב:

תום הרא"ש

הראוין להיות בהן זבה
גדולה. פ"ח
ראוין להתחיל בהן זבה
גדולה א"כ לאפוקי יום
ראשון יום שני של י"א
דאין ראוין להיות בהן זבה
גדולה ולשון ראוין משמע
כפירושו: מא' דעתייכו
משום נפלים וכו'. ותימה
בלא נפלים נמי משכחת לה
(נמי) יותר מק"ג ימים כהן
יהודה וחוקיה מנשתרו ג'
חודשים זה אחר זה וי"ל
כשתעברתה תאמרי לא קא
מיירי: יש רואה ק' יום.
ותימה לכו מיה משכחת לה
דאחרי שמונים של נקבה
הפילה נקבה אחרת וי"ל
בדור ולד איירי א"כ היינו
מיירי: אלא בלידת קושי:
ש"פ קסבר ר' יהודה
שיפורא גרים. שופר
שחוקקין ב"ד בקידוש
החדש חודש של עיבור
הוא לפי חידוש הלבנה
ותימה דלמא דיה חודש
דקאמר היינו ל' יום
האחורונים שהוא חדש
תשיעי לעיבורה דיה דאיכ
ה"ל למימר דיה חדש
אחרון אבל חודש משמע
חדש המבורר דהיינו חדש
יולדת בתחלת מרחשון
ולדת בתחלת מרחשון
כדקתני ס' ח' ותחלת ט'
משפ' דמילתא דפסיקא היא
דאי אמרת דבעיא ח'
חודשים הראשונים שלימי'
איכ לא משכחת לה
דשיפרא דט' גרים אלא איכ
תעברתה בתחלת החדש
וא"כ לר' יהודה משכחת לה
דאשה יולדת לח' [ולד]
חודשים וב' ימים: והאמר
שמואל אין אשה מתעברת
כו'. לא הוה מצ"ל למימר דר'
יהודה איירי בנפלים מדנקט
שמיני ותשיעי ולא נקט
שלישי ורביעי:

להיות בהן זבה גדולה.
שהתחיל בהן זבה גדולה
שני של י"א דאינה ראויה
עדיין להיות זבה גדולה
אם לא תראה יום ג':
מאי דעתך משום נפלים.
תימה דבלאו נפלים מניין
לאשכוחי יומת מק"ג כגון
היהודה וחוקיה ואמר
הולד השני תספור שמונים
לנקבה ושצעה ימים לנדה
ושני ימים אחרי כן
וי"ל ללא קושי וא"כ והלא
בלא קושי משכחת כל ימיה
שלא תהא זבה כגון
שהפילה אחר פ' לנקבה
ו' לנדה וצ' ימים אחר
נדה וצ' ימים אלא כגון
קושי גבי יש רואה ק' ימים
איכא למימר דבחד ולד
מיירי אי נמי כגון קיימא
אלא הכא מיירי נפלים
מדקאלמר אין קושי
לנפלים ויש לוומר דלא
למיירי ביולדת בלא קושי:

אפי' ימים הראוין לספירת
סתירת זבה תנן כמה
הוא קשויה ר"מ אומר
ארבעים וחמשים יום
בשלמא לרב משכחת
לה כרב אדא בר אבהה
אלא ללוי קשיא אמר
לך לוי מי קתני טהורה
בכולן בימי נדה
גדה בימי זיבה טהורה
לישנא אחרינא אמרי
א"ר לוי אין הולד מטהר
אלא ימים הראוין להיות
בהן זבה גדולה מ"ט
ידמה ימים רבים כתיב
א אבא שאול משמיה
דרב אמר אפילו ימים
הראוין להיות בהן זבה
קטנה מ"ט ימו וכל ימי
התם כתיבי תנן כמה
הוא קשויה ר"מ אומר
אפי' ארבעים וחמשים
יום קשיא לתרווייהו
מי קתני טהורה בכולן
קשתה בימי נדתה
גדה בימי מקשה ק"ג
יום ואין זיבה עולה
בהן כיצד שנים בלא
עת ושבעה נדה ושנים
של אחר הגדה וחמשים
שהולד מטהר ושמונים
של נקבה ושבעה נדה
ושנים של אחר הגדה
אמרו לו א"כ יש מקשה
כל ימיה ואין זיבה עולה
בהן אמר להן קושי
דעתייכו משום נפלים
באין קושי לנפלים
ת"ר גיש רואה מאה יום
ואין זיבה עולה
בהן כיצד שנים בלא
עת ושבעה נדה ושנים
של אחר הגדה ושמונים
של נקבה ושבעה נדה
ושנים של אחר הגדה
מאי קמ"ל לאפוקי
ממ"ד אי אפשר לפתיחת
הקבר בלא דם קמ"ל
דאפשר לפתיחת הקבר
בלא דם: ר' יהודה
אומר דיה וכו': תניא
רבי יהודה אומר משום
רבי מרפון דיה חדשה
ויש בדבר להקל ולהחמיר
כיצד קשתה שנים
בסוף שמיני ואחד בתחלת
תשיעי ואפילו בתחלת
תשיעי יולדת בזוב
אבל קשתה יום אחד
בסוף שמיני ושתים
בתחלת תשיעי ואפילו
בסוף תשיעי יולדת
אין זו יולדת בזוב
אמר רב אדא בר אבהה
ש"מ קסבר רבי יהודה
שיפורא גרים איני
הוא אמר שמואל אין
אשה מתעברת ויולדת
ב' אלא למאתים
ושבעים ואחד יום
או למאתים ושבעים
ושלשה הוא דאמר
כחסידים הראשונים
דתניא חסידים הראשונים
לא היו משמשין
מטותיהן אלא ברביעי
בשבת שלא יבואו
גשותיהן לדי

אף ימים הראוין לספירת
סתירת זבה. צימני
זיבה לעולם היא טהורה
עד שמספה שהרי כל
ימיה ראוין לכן שאם
תספור ששה ותראה
סותרת הכל ונמלאו
הימים הבאין לראוין
לספירה והא דתניא
לנעיל לו: צימני נדה
דהיכא דלחמיל קושי
מימי נדה אכל אתחיל
צימני זיבה כל מה
שיאריך הקושי טהורה:
(ה) ועוד

ארבעים וחמשים יום.
קס"ד לגמרי מטהר
לה ר"מ מוזב ומגדות:
צימני נדה גדה. וה"ק
ר"מ כמה הוא קשויה
שלא תבא להתחייב
צדקצדן ולספירת נקיים
ארבעים וחמשים יום
ומינהו בכל הני
ארבעים כי שלמי ימי
זוב ומטו ימי נדות
טמאה נדה וכי הדרי
שלמי ז' ימי נדות
ומטו ימי זוב טהורה:
זבה גדולה. ראתה
שלשה רזופין בתוך
י"א יום טהורה מספירת
נקיים ומקרבן אכל
לא ראתה אלא יום
אחד לריכה לשמור
יום כנגד יום דכי
כתיב דמה דדרשינן
[ע"ב] וללא מחמת
ולד צוצה גדולה
כתיב דכתיב דההוא
קרא ימים רבים
ואם משך קשויה
יותר מאחד עשר
יום שנכנסה לימים
שראויים לנדה
טמאה: ימי נפל ימי
זוב טומאתה וגו'.
ומיניהו נפק לן זבה
קטנה בשליה
מכילתין [עג]. צשמעתא
בתרייתא: קשיא
לתרווייהו. דלמרי
זבה גדולה וקטנה
הוא דמטהר ולד
אכל אם יאריך
אחריהן טמא: צימני
זיבה. למר
כדלית ליה ולמר
כדלית ליה: יש
מקשה. שהיא רואה:
ק"ג יום. רזופין:
אין זבה עולה כהן.
ולא שמהא
מקשה כל ק"ג יום:
כיצד ראתה
צ' בלא עת. בלא
עת נדה הרי"ג
י"א ימים שלאחר
נדתה שהן ימי
זיבה ואינה זבה
עד שמראה
בהן ג' רזופין
ואם ראתה שנים
בסופן כשמראה
למחר הוא
פתח של נדותה ואינו
מטורף לה
ליציא אלא תחלת
נדה היא
וכל שצעה
תחיה נדה הרי
ט' ימים
רזופין ושנים
שלאחר הנדה שהן
מן י"א של
ימי זוב וכל
כמה ללא חזיא
ג' צימני
זיבה לא
הוא זבה הרי
י"א רזופין
וקשתה
חמשים
והיא חולה וסמינן
לעיל [ג]:
בחולה
חמשים הרי ס"א
וציבוס ס"א
י"א ילדה
נקבה ואפילו רואה
כל שמונים
אינה זבה
ואחד ושמונים
היא תחילת
נדה וזה
מראה ו' הרי
מאה ומ"א
ושנים
שלאחר הגדה
ותפסוק
הרי ראתה
ק"ג רזופין ואינה
זבה
אכל אם
תראה יותר היא
זבה
דהו לכו
ג' לאחר
הנדה: וחמשים
שהולד
מטהר. הנך
חמשים של
קושי לפני
השמונים:
א"כ. דקשתה
שמונים
של נקבה:
יש מקשה לעולם.
ואינה
זבה כגון
טובלת
ל"ד של נקבה
ומתעברת
ולסוף
שמונים
שצעה
לנדה
ושנים
לאחר הנדה
ומקשה
חמשים
ואחרת
ומפלת
נקבה
וכן לעולם:
אמר
לכו. ר"מ
מאי
דעתייכו
משום
נפלים
כדפרשינן:
אין
קושי
לנפלים.
אין
הנפל
מטהר
קשויו
ואין
בולד
לית
ליה
קושי
קמיינינן:
יש
רואה. בלא
קושי:
קמ"ל
דאפשר
לפתיחה
הקבר
בלא
דם. דאי
לא
אפשר

ימים קשתה
בחדש ט' אלא
ודאי שיפורא
גרים ונראה
לרבי יהודה שיפורא
דט' חדשים
גרים ואם
נתעברה
בסוף החדש
יולדת בתחלת
תשיעי דאי
צעינן שמונה
הראשונים
שלמים
א"כ כי
נתעברה
בסוף החדש
שיפורא
דט' הוה
ליה עשירי
דט' א"כ
נתעברה
בתחלת
החדש: והא

הוא ליה
זבה שילדה
אחר שנים
שלאחר
הנדה
דהוה
ליה יום
לדה שלישי
ואי הוא
חזיא קודם
לידה
בפתיחת
הקבר
הרי היא
זבה
הואיל
זבלה
קושי
לראתה:
להקל
ונהחמיר.
פעמים
שאינו
מטהר
כלום
פעמים
שהוא
מטהר
חדש
ויים
אחד:
הרי
זו
יולדת
בזוב.
הואיל
ורזב
זיבה
בשמיני
ימים
אין
זו
יולדת
בזוב
בלבד
שלא
תראה
דס
צימני
השופי
ולא
אמרינן
כיון
דשופי
קמון
ללידה
נטמאה
בדס
הקושי
דקסבר
ר' יהודה
שיפורא
גרים
כלומר
החדש
של
תשיעי
גורמת
לידת
הולד
דמי
עיייל
הוה
זמן
לידה
הילכך
כל
הדמים
שרואה
בזוב
קושי
אינו
אלא
מחמת
הולד
אע"ג
דאיכא
שופי
בתרייהו
ואפי'
בתחלת
תשיעי
הוי
מחמת
ולד
דקסבר
יולדת
לט'
יולדת
למקוטעין:
שיפורא.
שופר
שחוקקין
בו
צ"ד
בחדש
החדש:
או
למאתים
ושבעים
ואחד.
דהוה
לכו
ט'
חדשים
שלמים
של
שליש
וציבוס
ראשון
של
עשירי
יולדת:
או
לרע"ב.
כלומר
אם
לא
קלט
הזרע
יום
ראשון
קולט
בשני
ומיזם
קליטתו
הוי
התחלת
העיבור:
או
לרע"ג.
שאל
לא
קלט
בשני
קולט
בשלישי
אכל
אם
לא
קלט
בשלישי
שוב
אינו
קולט
דקי"ל
דעד
שלישי
הוי
ראוי
להזרע
מכאן
ואילך
מסריח
במשכחת
שבת
(דף
ע"א).
בפולגות
שכבת
זרע
ציוס
השלישי
בפרק
ר'
עקיבא.
אלמלא
לא
ילדה
למקוטעין:
[הוא].
שמואל
דלמחר
תקפידים:
לידי